



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 56/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť S. B., ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 117/2010 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 230/2012 a jeho uznesením zo 7. marca 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. mája 2013 doručená sťažnosť S. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 117/2010 a postupom Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 230/2012 a jeho uznesením zo 7. marca 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd rozsudkom č. k. 4 C 117/2010-35 zo 14. apríla 2011 zamietol návrh sťažovateľa na vyslovenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, ktoré uplatnil jeho zamestnávateľ – Stredná odborná škola Senica, V. Paulíny – Tótha 31, Senica (ďalej len „odporca“), listom z 30. júna 2010.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 9 Co 177/2011 zo 7. februára 2012 tak, že rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

Proti rozsudku krajského súdu ako odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd ako dovolací súd namietaným uznesením sp. zn. 5 Cdo 230/2012 zo 7. marca 2013 tak, že dovolanie odmietol.

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu, pričom uvádza:

«... v petite dovolania dovolateľ žiada iné skutočnosti, nie zrušenie rozsudku odvolacieho súdu a jeho vrátenie na ďalšie konanie. V posledných dvoch vetách odseku, vyslovuje namietanie účelového vynechania rozhodujúcich skutočností odvolania a rozoberania skutkových a právnych vecí navrhovateľom, no ich nepopisuje i keď sú v konaní kľúčové, z dôvodu len jemu známeho.

... najvyšší súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania dospel k záveru „dovolanie smeruje proti rozhodnutiu voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný“, a v tom je presne zmysel či účel neumožniť prístup k spravodlivosti a týmto limitovať právo na spravodlivé súdne konanie.

Následne podáva výklad ustanovenia § 238 O. s. p., ktorým ale dovolateľ neodôvodnil prípustnosť dovolania a tento nenamietal.»

Sťažovateľ tiež poukazuje na výklad § 214 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý uskutočnil najvyšší súd, nesúhlasí s jeho závermi, pričom s poukazom na svoje odvolanie a dovolanie uvádza:

„... odvolací súd nemohol meritórne rozhodnúť bez pojednávania, mal na účely správneho zistenia skutkového stavu vykonať alebo zopakovať dôkazy. To predovšetkým súvisí s tým, že navrhovateľovi ako účastníkovi konania nebolo umožnené sa vyjadriť k vykonanému dokazovaniu.

Aj keď sa vo veci samej podľa zákonnej procesnej úpravy nenariaduje pojednávanie a koná sa v neprítomnosti účastníkov konania, rozsudok sa musí vyhlásiť verejne. To predpokladá aj povinnosť všeobecného súdu o tomto konaní upovedomiť účastníkov konania. Vedome a úmyselne či svojvoľne sa to nestalo, preukazuje to neexistujúci listinný dôkaz v spise.“

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza:

«... dovolací súd považuje námietku dovoľateľa účelového vynechania rozhodujúcich skutočností z odvolania za nedôvodnú, pričom i keď sú výslovne napísané, zdôvodnené a preukázané v odvolaní proti rozsudku okresného súdu zo dňa 30. mája 2011, sťažovateľ dáva do pozornosti najmä str. 2..., prakticky celú stranu 3, a v dovolaní to isté v častiach fakty a právo, sú i najvyšším súdom opomenuté. Sú to kľúčové argumenty pre rozhodovanie (nie bezvýznamné), vyžadujúce špecifickú odpoveď práve na ne. Zostali sporné doteraz, ktoré dovolací súd odôvodnil na str. 10 posledná veta, citujem „... nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti“. Ide o porušenie základnej zásady spravodlivého súdneho konania, teda práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.»

K rozhodnutiu krajského súdu ako odvolacieho súdu a aplikácii § 219 OSP sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

„I takémuto vydaníu rozhodnutia musí predchádzať zákonné konanie (fair proces), v ktorom je zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov. Medzi ne patrí už skôr spomínané právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa i k právnym dôsledkom z nich

vyplývajúcim. Ide o procesné práva, ktoré môže účastník uplatniť nielen v konaní na súde prvého stupňa, ale aj v odvolacom konaní. Sťažovateľovi realizácia týchto práv v odvolacom konaní bola znemožnená, stotožnenie so záverom súdu prvého stupňa založil na právnych záveroch vychádzajúcich zo skutočností s ktorými sa prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí nezaoberal a/alebo zaoberal nedbanlivo a účelovo.“

K posúdeniu prekážky *res iudicata* najvyšším súdom sťažovateľ uvádza:

«Prekážka „res iudicata“ rozoberajúca dovolacím súdom... je jeho účelovou alebo úmyselne chybnou interpretáciou, nakoľko v dovolaní najmä v časti právo prvý odsek, je jednoznačne napísané, že sa vedie konanie o ukončení pracovného pomeru pod sp. zn. 5 C 105/2002 podľa ustanovenia § 79 ods. 1 Zákonníka práce ku dňu 9. júna 2010, ktoré doteraz nie je právoplatne skončené. Je dovolacím súdom popísané ako právoplatne rozhodnuté, pre posúdenie k ustanoveniu § 83 O. s. p. je kľúčové.»

Sťažovateľ v sťažnosti tiež konštatuje, že „[rozhodnutie]... o trovách konania, dovolací súd zdôvodňuje s poukazom na § 239 ods. 3 O. s. p. ich neprípustnosť k dovolaniu, i keď výrok o trovách konania má dovolací súd preskúmať podľa § 242 ods. 1 a 2 O. s. p. Ten v prvej vete odseku 1 hovorí o preskúmaní rozhodnutia odvolacieho súdu v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý. V tom je ďalšia účelovosť a úmysel škodiť.

Sťažovateľovi nebolo umožnené sa žiadnym spôsobom vyjadriť k stanovisku právneho zástupcu odporcu... zo dňa 24. 6. 2011, a to k odvolaniu navrhovateľa, pretože okresný súd túto povinnosť úmyselne a/alebo svojvoľne nesplnil.“

Na základe týchto skutočností sťažovateľ formuluje petit svojej sťažnosti takto:
„... Zrušuje Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5 Cdo 230/2012 zo dňa 7. marca 2013.

... Právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... postupom všeobecných súdov v konaní vedenom na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 4 C 117/2010 porušené bolo.

... Priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 5.500,- eur.

... Okamžité skončenie pracovného pomeru zamestnávateľom, doručené sťažovateľovi 6. júla 2010 je neplatné.

... Priznáva sťažovateľovi trovy konania v sume 655,- eur a trovy právneho zastúpenia advokátom pred ústavným súdom.

... Odstupuje spis príslušnej prokuratúre pre Krivú svedeckú výpoveď predsedu odborovej organizácie na škole..., pre nepravdivé listinné dôkazy, Zápisnica z prerokovania s odbormi 30. júna 2010, podpismi potvrdzujúcich členov výboru, včítane riaditeľa školy... a jeho zástupcu...

... Taktiež posúdi mieru zodpovednosti zo zneužitia právomoci verejného činiteľa falšovaním listín 9 Co/177/2011-79 v spise pod č. 50, a listiny v spise pod č. 87 a 98.“

Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodňuje tak, že ide o „dovršenie ochrany porušeného základného práva, vyžadujúce vyšší stupeň ochrany, nie iba vyslovenie porušenia či iného príkazu na ďalšie konanie, predovšetkým pre morálnu škodu, spočívajúcu v psychickej traume, strese, úzkosti a frustrácii s nenávratným poškodením zdravia. Tie sú napočítavané už dlhotrvajúcim stavom právnej neistoty, justičnej svojvôli, intenzity a výšky atakov.“.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 117/2010

Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy vecí nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

Sťažovateľ namieta porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 117/2010.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy (premietnutý aj do § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 117/2010 meritórne rozhodol rozsudkom zo 14. apríla 2011. Sťažovateľ proti tomuto rozsudku okresného súdu podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 9 Co 177/2011

zo 7. februára 2012. Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie namietaného rozsudku okresného súdu, rovnako tak aj postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu tohto rozsudku. Takto ústavný súd konštatuje, že nemá právomoc preskúmať postup okresného súdu v namietanom konaní z dôvodu, že ho preskúmal, prípadne mohol preskúmať krajský súd na základe odvolania sťažovateľa podľa § 201 a nasl. OSP.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v namietanom konaní a jeho uznesením zo 7. marca 2013

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou

zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

V sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v namietanom konaní a jeho uznesením zo 7. marca 2013.

Najvyšší súd ako dovolací súd v odôvodnení namietaného uznesenia zo 7. marca 2013, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa, poukázal na podmienky prípustnosti dovolania podľa § 236 a § 238 OSP. Najvyšší súd v tejto súvislosti uviedol:

„V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O. s. p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejde ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. Dovolanie nie je prípustné

ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O. s. p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.“

Následne najvyšší súd skúmal, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 OSP, pričom sa zaoberal osobitne tým, či nie je splnený dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) OSP. Najvyšší súd v tejto súvislosti uviedol:

„K odňatiu možnosti konať pred súdom... malo podľa názoru navrhovateľa dôjsť tým, že odvolací súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania.

V predmetnej veci je zrejmé, že odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi rozsudku súdu prvého stupňa, teda mal za to, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a o veci aj správne rozhodol, súd prvého stupňa rozhodol v predmetnej veci na pojednávaní a nejde tu ani o verejný záujem, keďže nejde o veci týkajúce sa v rôznych súvislostiach väčšieho okruhu osôb, napr. spory týkajúce sa územného celku sídliska a pod. Dohovor o ľudských právach a základných slobodách nevyžaduje a ani z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nemožno vysledovať, že by sa malo na všetkých súdnych inštanciách pojednávanie vykonávať verejne. Ak teda rozhodoval súd prvého stupňa na pojednávaní odvolací súd v zásade nemusí nariadiť pojednávanie. Odvolací súd však vždy môže nariadiť pojednávanie, ak to považuje za potrebné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k právnemu záveru, že tým, že odvolací súd vo veci nenariadil odvolacie pojednávanie v zmysle ustanovenia § 214 ods. 1, 2 O. s. p., nebola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) O. s. p. Nedošlo k znemožneniu realizácie jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Dovolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že za postup súdu odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, nie je možné považovať postup súdu v súlade s príslušnými procesnými ustanoveniami. Nedošlo preto k závadnému procesnému postupu súdu, ktorým by sa navrhovateľovi znemožnila realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov v zmysle § 237 písm. f) O. s. p.“

Najvyšší súd považoval za nedôvodnú námietku sťažovateľa, že krajský súd ako odvolací súd účelovo vynechal rozhodujúce skutočnosti z jeho odvolania. Najvyšší súd v tejto súvislosti uviedol, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie, citoval relevantnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, judikatúru ústavného súdu a poukázal na § 157 ods. 2 OSP upravujúci obsahové náležitosti odôvodnenia rozhodnutia súdu. Rovnako tak citoval § 219 ods. 2 OSP a poukázal na možnosť a podmienky vypracovania skráteného odôvodnenia rozhodnutia odvolacím súdom. Aplikáciou uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a príslušnej judikatúry najvyšší súd dospel k týmto právnym záverom:

„Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvého stupňa primerane vysvetlil, z akých dôvodov považoval okamžité skončenie pracovného pomeru dané navrhovateľovi listom zo dňa 30. júna 2010 za platné.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu doplnil ďalšie dôvody, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku

odvolacieho súdu ako celok s poukazom na ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv navrhovateľa.“

Ku skutkovým námietkam sťažovateľa v dovolaní najvyšší súd konštatoval:

«Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či správnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O. s. p, dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných [§ 241 ods. 2 písm. a) a b) O. s. p.] a hmotnoprávných [§ 241 ods. 2 písm. c) O. s. p.] väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.»

K námietke sťažovateľa, že v prerokúvanom prípade existovala prekážka právoplatne rozhodnutej veci, najvyšší súd uviedol:

„Dovolateľ v dovolaní tiež namieta, že súdy rozhodli v rozpore s § 83 O. s. p. o tej istej veci, o ktorej sa viedlo konanie pod sp. zn. 5 C 105/2002.

V danej veci nejde o vadu podľa § 237 písm. d) O. s. p. (res iudicata), nakoľko konania vedené na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 5 C 105/2012 a 4 C 117/2010 sa navzájom odlišujú svojím predmetom. Kým predmetom konania vedeného na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 5 C 105/2004 bol návrh na určenie neplatnosti výpovede danej navrhovateľovi odporcom listom zo dňa 30. mája 2002, v konaní vedenom na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 4 C 117/2010 súd rozhodoval o určení neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru dané navrhovateľovi odporcom listom zo dňa 30. júna 2010.“

K ďalším námietkam sťažovateľa uvedeným v dovolaní najvyšší súd uviedol:

„Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b), c) O. s. p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O. s. p.

Z dovolania navrhovateľa vyplýva, že napáda rozsudok odvolacieho súdu aj v časti týkajúcej sa výroku o trovách odvolacieho konania. Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v tejto časti treba posudzovať podľa § 239 O. s. p., a nie podľa § 238 O. s. p. Ide totiž o rozhodnutie, ktoré má povahu uznesenia v zmysle § 167 ods. 1 veta druhá O. s. p., a to aj v prípade, že je pojaté do rozsudku vo veci samej. Ani v takom prípade nezmení rozhodnutie o trovách konania svoju procesnú povahu, a preto z hľadiska prípustnosti dovolania treba na neho hľadieť ako na uznesenie. Ustanovenie § 239 ods. 3 O. s. p. ale výslovne ustanovuje, že predchádzajúce odseky 1 a 2 (prípúšťajúce dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu) neplatia, ak ide o uznesenie o trovách konania.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 O. s. p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c) v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.“

Najvyšší súd sa v odôvodnení namietaného uznesenia podľa názoru ústavného súdu náležite a dostatočne vysporiadal s dovolacími námietkami sťažovateľa. Dospel k záveru, že nie je daná prípustnosť dovolania podľa § 238 OSP, skúmal prípustnosť dovolania predovšetkým podľa § 237 písm. d) a f) OSP – konštatoval, že nie je daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci a krajský súd tým, že rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 214 OSP a svoj rozsudok odôvodnil skrátenou formou v súlade s § 219 ods. 1 a 2 OSP, neodňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom. Ku skutkovým námietkam uviedol, že tieto v dovolacom konaní nemožno uplatniť a námietka nesprávneho právneho

posúdenia nezakladá samostatný dovolací dôvod. Vzhľadom na neprípustnosť dovolania podľa § 238 OSP nepreskúmaval napadnutý rozsudok krajského súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Ústavný súd konštatuje, že právny záver najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu nie je založený na svojoľnej interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku [najmä § 157 ods. 2, § 214 ods. 1 a 2, § 219 ods. 1 a 2 a § 237 písm. d) a f)]. Najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia uviedol argumentáciu, ktorá dostatočným spôsobom odôvodňuje jeho závery – o neprípustnosti dovolania podľa § 238 OSP a o tom, že nie sú naplnené dovolacie dôvody podľa § 237 písm. d) a f) OSP s tým, že sa dostatočne vysporiadal aj s ďalšími dovolacími námietkami sťažovateľa.

Postup najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu v namietanom konaní a jeho uznesenie zo 7. marca 2013 je založené na zásadách, ktorými je „ovládané“ konanie o dovolaní – dovolací súd nie je súdom skutkovým, preto nepreskúmava skutkové námietky (§ 243a ods. 2 OSP), a namietat' nesprávne právne posúdenie veci [§ 241 ods. 2 písm. c) OSP] možno len vtedy, ak je dovolanie inak prípustné (§ 238 a § 239 OSP).

K námietke prekážky právoplatne rozhodnutej veci je potrebné uviesť, že z rozsudku okresného súdu č. k. 4 C 117/2010-35 zo 14. apríla 2011, z rozsudku krajského súdu sp. zn. 9 Co/177/2011 zo 7. februára 2012 a tiež z listu odporcu z 30. júna 2010 označeného ako „*Okamžité skončenie pracovného pomeru*“ vyplýva, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 105/2002 rozhodoval o neplatnosti výpovede, ktorú dal odporca sťažovateľovi listom z 30. mája 2002. Predmetné konanie bolo skončené rozsudkom krajského súdu sp. zn. 23 Co 275/2009 z 24. februára 2010, ktorý v časti o neplatnosti výpovede nadobudol právoplatnosť 14. mája 2010. Uvedené konanie nie je právoplatne skončené v časti o náhradu mzdy sťažovateľa. Sťažovateľ v dovolaní a aj v sťažnosti argumentoval tým, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 5 C 105/2002 sa domáhal skončenia pracovného pomeru „*podľa ustanovenia § 79 ods. 1 Zákonníka práce ku dňu 9. júna 2010, ktoré doteraz nie je právoplatne rozhodnuté...*“. Sťažovateľ uvedené tvrdenie v sťažnosti nijako nepreukazuje a jeho pravdivosť nevyplýva ani z príslušných

častí odôvodnenia rozsudku okresného súdu zo 14. apríla 2011 a ani z rozsudku krajského súdu zo 7. februára 2012, ako ani z iných dokumentov predložených ako prílohy k sťažnosti.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že závery najvyššieho súdu sú dostatočne odôvodnené, nemajú znaky arbitrárnosti, t. j. svojvôle, sú logické a vyplývajú z relevantných skutkových zistení, možno k nim dospieť aplikáciou a výkladom príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej už konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v namietanom konaní a jeho uznesením zo 7. marca 2013.

Základom argumentácie sťažovateľa je jeho nesúhlas s právnym názorom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, ktorý predovšetkým dospel k záveru, že postupom krajského súdu nebola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom, a tiež k záveru, že dovolanie sťažovateľa je neprípustné.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku najvyšším súdom ako dovolacím súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť vyslovenia porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v namietanom konaní a jeho uznesením zo 7. marca 2013 po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. K ďalším návrhom sťažovateľa

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších nárokoch sťažovateľa.

Ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru patrí do právomoci všeobecných súdov (§ 7 ods. 1 OSP). Posúdenie prípadnej trestnoprávnej zodpovednosti za spáchanie trestných činov a vyšetrowanie trestných činov patrí do právomoci orgánov činných v trestnom konaní.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ tiež navrhuje, aby ústavný súd odstúpil „*spis príslušnej prokuratúre pre Krivú svedeckú výpoveď predsedu odborovej organizácie na škole..., pre nepravdivé listinné dôkazy, Zápisnica z prerokovania s odbormi 30. júna 2010, podpismi potvrdzujúcich členov výboru, včítane riaditeľa školy... a jeho zástupcu...*“.

Túto časť petitu považuje ústavný súd za nejednoznačnú a nevykonateľnú – nie je napr. zrejmé, aký spis žiada sťažovateľ postúpiť príslušnej prokuratúre, preto ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti (návrhom na úhradu trov konania a na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2014